

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL VARUJAN

Povestea unui oarecare / Michael Varujan Magharian. --
București: Eikon, 2022
ISBN 978-606-49-0698-4

821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Michael Varujan Magharian

POVESTEA UNUI OARECARE

E I K O N

București, 2022

„Eh, nici nu m-așteptam.”

Le-a lăsat și s-a dus sus. Încercase și el să scormonească în relația avută cu Ana. În dormitor înregistrase efectul. Dar cauza fusese altundeva, și nu putuse chiar pune degetul pe ea. Așa că ce sfaturi putea da?

Când Emma s-a întins lângă el, i-a spus ce-l durea.

„Ce-i așa de complicat? Nu din dragoste te-a luat. A așteptat de la tine suport pentru casă. Când n-ai contribuit, te-a părăsit. Asta-i tot. Nu te-a iubit.”

Doar asta-i azvârlise și el Anei în față. Numai că-i venea greu să admită că nu l-ar fi iubit vreodată. Să-l fi mințit? Chiar atât de prost să fi fost? Măcar un pic, când se luaseră. Da' să fi fost așa, atunci cum e cu iubirea asta? Să fie doar o fază, o tranziție spre altceva? Odată ce ajungi să iubești, cum de te oprești? Nu-i până la moarte? Ba, și după, că doar îl plângi pe celălalt odată ce i-ai pus țărână pe cap. Numai că unii dintre cei rămași fac pereche cu alții și merg mai departe. Vii cu vii, nu? Ce însemna, că-și mințiseră partenerii pierduți? Poate că nu toți. Iubirea asta o fi și ea pe categorii, de la 'adevărată' la 'efemeră'. Stătea și se gândea. El o mai iubea pe Ana? Răspuns ar fi avut, dar îl ascundea. Ce știa era că Emma îl iubea. Or, asta era ce-i trebuia. Numai asta conta. Își trăia viața, așa cum putea.

Sfârșit

CUPRINS

<i>Marcu se uita lung la ușa</i>	5
<i>Luni, la nouă, secretara</i>	11
<i>Trecuse de prânz. Îi luase ceva timp</i>	27
<i>Așa a fost. Cu capul limpede a realizat</i>	43
<i>Marcu s-a trezit la șase. Era încă întuneric</i>	54
<i>Dimineața s-a trezit plin de zel</i>	70
<i>La LCBO au umplut un cărucior cu sticle</i>	78
<i>L-a trezit țărâitul telefonului venind</i>	92
<i>Spre sfârșitul săptămânii, Gretei părea</i>	105
<i>La ora aia traficul era lejer. Emma conducea</i>	114
<i>Dimineața, în baie, și-a explicat de ce fusese</i>	118
<i>La office, Laura i-a spus că-i plăcuse mult</i>	123
<i>A doua zi, în timpul prânzului, a sunat-o</i>	139
<i>Când s-a trezit, afară era lumină. Și-a dat</i>	160
<i>Îi spusese Isabellei să-l aștepte afară</i>	166
<i>N-o putea face des, dar mai ales iarna</i>	172
<i>Vineri dimineață Ron l-a cadorisit</i>	181
<i>Se apropia Crăciunul. Bonus nu primea</i>	197
<i>Ar fi vrut să le surprindă cu vacanța</i>	207
<i>Când le-a văzut apărând de la gate</i>	242
<i>Doamna Bercovici a lăsat-o pe Nicole</i>	251
<i>Ron era încuiat în camera lui</i>	261
<i>Teo supraviețuise. Aveau să repare</i>	270
<i>Era la office, când Emma l-a sunat</i>	279
<i>Doamna Bercovici a admirat deschiderea</i>	285
<i>Hilde preda urbanistică la York University</i>	290
<i>Emma a fost foarte mișcată de oferta</i>	297

<i>Primul care a apărut a fost Hansen.....</i>	310
<i>De dimineață, în timp ce strângea după invitați.</i>	324
<i>Abia de se logase la computer și Laura se și înființase.</i>	329
<i>Emma cu Hilde vorbiseră deja.....</i>	341
<i>Se împlinise pe scară profesională.....</i>	347
<i>Helen cumpărase un pachet de acțiuni.....</i>	355
<i>Venind acasă într-o seară.....</i>	363
<i>Gaițele terminau școala. De tot</i>	378
<i>Ca în fiecare an, în vacanța de vară.....</i>	386
<i>Când a vrut să printeze un document.....</i>	396

Marcu se uita lung la ușa de sticlă fumurie. N-avea decât să introducă codul, dar nu se grăbea. Odată înăuntru, știa ce-l aștepta. O femeie a deschis să iasă. Văzându-l, i-a făcut loc să treacă. N-a mai avut încotro. S-a strecurat pe lângă ea și i-a mulțumit. Aia a dat amabilă din cap și s-a dus. S-a îndreptat pe lângă recepție înspre lifturi. Era tare cald și s-a descheiat la palton. La etajul trei a luat-o pe coridor înspre camera mamei. Ușa era dată de perete. Televizorul mergea. Cum și ușa de la baie era întredeschisă, s-a lămurit că nu era acolo. Și-a atârnat paltonul pe un umerăș în dulapul de haine și s-a așezat în fotoliu s-o aștepte. Neavând altceva de făcut, a început să urmărească știrile pe unul dintre posturile românești. Nu lega nimic. Subiectele îi erau străine. Ce-l deranja însă era vorbirea crainicilor, repezită, abruptă, aspră. Parcă dădeau verdicte, nu informații. Instalase cutia cu vreo treizeci de canale românești retransmise prin internet de o firmă din California, care-l încasa cu patruzeci de dolari pe lună. Nu că maică-sa ar fi înțeles ceva, dar măcar îi bâzâia în urechi limba natală. Engleză nu știuse nici cât fusese întreagă la cap.

A apărut după un timp însoțită de o asistentă medicală. Nici vorbă să-l fi recunoscut, dar s-a lăsat pupată. Infiriera i s-a adresat lui pe nume. N-a putut reciprocă. Uitase cum o chema. Era o filipineză bondoacă și grasă care adoptase

un nume scurt englezesc, tocmai ca să poată fi reținut ușor. Nu conta. Oricum se tot schimbau.

„Am fost jos la bazin. Ne-am jucat cu o minge mare de plastic. Ne-am pasat-o de la una la alta. A fost distractiv, i-a zis, în timp ce se pregătea să-l lase singur cu maică-sa.

„A mâncat?”

„O, sigur, am avut o gustare la trei și la șase se servește cina.”

„Nu, vreau să spun, ea a mâncat?”

„A, da, nu-ți face griji. Cât îi dai atât mănâncă.”

Marcu s-a răsucit către maică-sa.

„Mama, ai mâncat?”

„Nu mi-a dat nimeni nimic să mănânc.”

S-a întors către infirmiera bondoacă.

„Așa-mi zice de câte ori o întreb”, i-a zis Marcu infirmierei.

„La ce te aștepti? Nu știe nici cine ești. E o boală urâtă, pentru cei din jur. Dar pentru ei, trăiește în lumea lor. Poate acolo să fie senin. O fi posibil, nu?”

„Sper să ai dreptate.”

„Trebuie să mă duc acum. Toate bune.”

Maică-sa se așezase în fotoliu în fața televizorului.

„Mama, ce mai spun ăștia?” a întrebat-o, curios să vadă ce i-ar mai fi zis de data asta.

„Tot alea!”

„Ce anume?”

„Parcă n-ai ști!”

„Uite, despre ce vorbesc acum?”

Continua să se uite fix la ecran, de parcă i-ar fi fost frică să piardă ceva din show.

„Mama, ești bine?”

„Mă fură.”

„Cine te fură?”

„Toți mă fură.”

„Da' ce ți-au mai furat de data asta?”

„Pantalonii.”

„Păi văd că-i ai pe tine. De ăștia negri zici, nu? Și aici mai ai șase. Nu lipsește niciunul.”

„Fură. Sunt hoți. Toți sunt hoți.”

Era inutil. Marcu și-a plecat capul. Că stătea sau pleca, pentru ea era totuna. Și-a pus paltonul și a pupat-o din nou. L-a ignorat complet. Nicio tresărire, nimic.

Ajuns acasă a găsit-o pe Isabel făcându-și temele în camera ei. A mângâiat-o pe păr și i-a închis ușa ca să n-o deranjeze. Învăța foarte bine. Era ambițioasă și se descurca de una singură. Nici n-ar fi avut încotro. El pleca de dimineață la office și mai ajungea seara, stors de oboseală. Nevastă-sa îl părăsise. Plecase îndărăt în România după niște scandaluri îngrozitoare. Nu găsiseră niciunul de lucru și trăiseră din ajutoarele de la guvern. Nu-și puteau permite să plătească nici biletele de autobuz. Într-o zi a cumpărat cu ultimii bani pe care-i mai aveau un bilet de avion, și dusă a fost. L-a lăsat cu Isabel. Avea patru ani. Chipurile i-ar fi așteptat să se întoarcă după ea. Doar că, între timp, se încurcase cu un doctor divorțat, care pe deasupra mai avea și trei copii. Marcu aflase de la niște cunoștințe comune din țară, nu de la ea. După câțiva ani reușise să divorțeze prin corespondență. Rana se cicatrizase. Nu-l mai durea decât din când în când, la schimbarea vremii ori în momentele de deznădejde din negreala nopții. În rest, făcea muncă de inginer pe salariu de desenator, pontând câte zece, douăsprezece ore pe zi. După ce se prăpădise taică-său, se zbatuse s-o aducă pe maică-sa la Toronto. Nici n-apucaseră să se fi dezmeticit bine, că fusese diagnosticată cu Alzheimer. În loc să-i fi fost sprijin la creșterea fetei,

trebuise să preia din costul îngrijirii medicale. Guvernul plătea cea mai mare parte, dar nu tot.

Și-a prăjit două chiftele pe care le-a mâncat cu ceva spaghetti rămase de la Isabel. După puțin și-a făcut și ea apariția, chipurile ca să-i țină de urât. Dar nu era numai atât.

„Ai fost la bunica?” l-a întrebat.

„Da, d-acolo vin.”

„Și cum e?”

„Tot cum o știi.”

„Doctorița ce zice?”

„N-am mai vorbit cu ea. Ce rost ar fi avut? Tu ce ai făcut?”

„Am avut un test la matematică. Da' rezultatele le așteptăm luni.”

„A, foarte convenient, să vă petreceți weekendul fără grija represiilor.”

„Exact, nu-i Mrs. Watson o profesoară încântătoare?”

„Da, pare să aibă grijă de fundurile voastre. Dar la liceu n-o să vă mai meargă așa.”

„Nicole ne-a invitat pe mine și pe Roxane să dormim peste weekend la ea. Te rog, te rog, mă lași?”

„Părinții lui Nicole vor fi acasă?”

„Sigur, Mrs. Bercovici a zis că o să te sune.”

„Bine, să mă sune și mai vedem.”

„Mai am o rugămintă la tine, una mare.”

„Cât costă?”

„S-au făcut trei ani de când sunt cu telefonul ăsta. Bateria abia dacă mai ține două ore. Crezi că ai putea trece pe un plan nou? Cu treizeci și cinci pe lună aș putea avea text și data nelimitate, și telefon nou.”

„Ăștia-s treizeci și cinci plus taxe. Adică patruzeci de dolari pe lună. Tot atâta plătesc și pentru cutia bunică-tii.”

„Ha, bunica tot nu înțelege nimic. Plătești degeaba. Îi poți pune o imagine statică sau poți imprima pe un USB stick o emisiune de știri, care să se repete *ad nauseam*. Pentru ea n-ar face vreo diferență.”

„Lasă-mi timp să mă gândesc. Nu mă înghesui. Dă-mi voie să respir.”

Așa se întâmpla de fiecare dată. Ea venea cu argumentația pusă la punct și el, într-un fel sau altul, trebuia să scoată banii. Întotdeauna era vorba de bani. Dar cui i se putea văita? N-avea niciun prieten. La vârsta lui toți erau însurați. Fiind singur putea fi un pericol. Odată fusese invitat de unii la masă unde-i fusese prezentată o văduvă. Voiseră să le facă lipitura, dar nu ieșise nimic. N-o plăcuse din start, cu toate că nu mai fusese cu o femeie de când îl lăsase nevastă-sa. Ca să nu fi luat SIDA sau cine știe ce altă boală, evita cu încăpățănare orice relație ocazională. Și oricum, n-avea bani de aruncat prin baruri sau striptease cluburi.

Într-adevăr, doamna Bercovici l-a sunat să-l asigure că fetele vor fi sub supravegherea ei întregul weekend. A rămas să i-o aducă pe Isabel la nouă.

„Domnișoară, treci și fă-ți bagajele. Într-o oră plecăm la doamna Bercovici. Să nu care cumva să se întâmple să te sun și să nu-mi răspunzi!”

„Nu, tata. Dar se poate întâmpla să rămân fără baterie.”

Ah. Îl topea. Era isteată și frumușică foc precum măică-sa, dar la fire îi semăna lui. Sau așa îi plăcea să creadă. Tare-și mai dorea să n-o ocolească norocul așa cum îl ocolise pe el.

Casa familiei Bercovici era construită în stil colonial în margine de ravenă. Deși aproape de blocul lor, terenul acolo valora milioane. Pe soț îl întâlnise o singură dată la școală, dar pe ea o tot vedea când o ridica pe Nicole de la bazin.

Fără îndoială că erau bogați, dar nu făceau caz, din contră, se purtau ca oamenii normali, deschiși, plăcuți, decenti. Ar fi putut-o pune pe Nicole într-o școală privată, dar optaseră pentru virtuțile învățământului public.

Cum au ajuns pe aleea din fața intrării, Nicole a ieșit în întâmpinarea Isabellei. Îi pândise venirea. Doamna Bercovici, un pic zgribulită, rămăsese în ușa deschisă pe jumătate. Marcu i-a mulțumit pentru că o lua pe Isabel la ea. I-a întors-o că din contră, ea era aceea care să-i mulțumească pentru încrederea de a i-o lăsa în custodie. Eh, amabilități, i-a venit în minte lui Marcu, uitându-se după ele intrând în casă. Știa că fetele vor avea distracție. Dar el? El ce era să facă? Corvoadă: aprovizionarea săptămânală, spălatul rufelor, gătitul, curățenia. Eventual avea să adoarmă pe sofa în living, fie uitându-se la televizor, fie citind vreo carte care invariabil i-ar fi căzut din mână. Ultima fusese *Mitul lui Sisif* a lui Camus. Când i-o scanase, aia de la bibliotecă se uitase crucită la el. Înțelesese și de ce. Cine naiba să-l mai citească, în afară de câțiva selecți intelectuali orbecăind prin labirintul cultural? Biblia rămânea cea mai citită în lume pentru că picură filosofia în pilde. Este ușurința cu care se poate colecta mesajul. Fusese scrisă pentru mase. Camus se pierdea în desișul semantic încercând să explice. Adică, ce era de explicat? Că muncești ca boul o viață întreagă, ca să o sfârșești cenușă? Preceda generația absurdului, populată cu scamatori cerșind un gram de notorietate. Cine să-i plângă dacă li s-ar șterge urma luați în copite de rinocerii lui Ionesco? Probabil alți stimabili ca și ei, academici de doi lei.

Luni, la nouă, secretara l-a informat că vicepreședintele de la engineering și cu șeful de la resurse umane îl așteptau la zece, în sala de ședințe. Lui Marcu îi căzuse cerul în cap. De ce l-ar fi chemat, dacă nu ca să-l fi dat afară? Era distrus. În ora aia n-a putut lucra nimic.

Când a intrat în sală, îi tremurau genunchii. Ron, vicepreședintele, l-a invitat să ia loc.

„Ia spune-ne, de cât timp ești cu noi?” l-a întrebat brusc, după cum îi era obiceiul.

S-a încurcat la numărătoare. Gura îi rămăsese încheștată. John, șeful de la resurse umane a răspuns în locul lui:

„De zece ani.”

„Se întâmplă să avem o deschidere pentru o poziție de inginer. Ești interesat?” l-a întrebat Ron, zâmbindu-i cam de sus, dar binevoitor.

Marcu a încercat să răspundă, dar s-a înecat. L-a apucat o tuse convulsivă. Nu se putea opri. I se umeziseră ochii. Cei doi l-au așteptat răbdători să-și revină.

„Nu ți-ai băut cafeaua de dimineață?” l-a întrebat John cu o ironie blândă.

„Ba am băut-o. Și sunt interesat. Ce trebuie să fac pentru asta?” a întrebat Marcu, încă luptând cu hârâiala din piept.

„Tot ce ai făcut și până acum. Doar că pe un salariu mai mare”, i-a zis Ron pe ton vesel.

I-a făcut semn lui John. Ți-a scos din geantă un dosar subțire cu coperti albastre.

„Ți-a contractul. Uite-te pe el. E în dublu exemplar. Sunt semnate amândouă. Dacă îți convine, ne remiți un exemplar cu semnătura ta. Ai întrebări, îți stăm la dispoziție. Numai nu ne întreba de starea vremii. N-o nimeresc nici ăia de la meteo. Cică o să fie iarnă grea. De unde știu? De la indieni. Taie în neștire copaci pentru lemne de pus pe foc. Întrebă-i, însă, pe indieni. O să-ți zică că știu de la televizor. Eh, ai voie să râzi, e o glumă. Și nu cred să mai am nevoie de tine pentru restul zilei. Pe unde 'oi rătăci, e treaba ta.”

„Ăă, mulțumesc.”

„Marcu, suntem mulțumiți de tine. Ține-o tot așa.”

„Așa am să fac.”

„Așa să faci.”

A părăsit sala încercând să dea un sens la ce tocmai se întâmplase. Ajuns în cubicul lui a deschis coperta albastră. Pe prima pagină era stipulat câștigul anual, înainte de taxe. Era dublu față de ce avuse. Și-a pus palmele pe tâmpile. Zece ani de frustrare și privațiuni de tot felul ca să ajungă până acolo. Cu încetul și-a mutat gândul de la ce pierduse la ce tocmai câștigase. Într-un fel ar fi trebuit să celebreze. Nu c-ar fi avut vreo idee cum, dar și-a strâns catrafusele. Secretarei i-a spus că-și încheiase ziua. Aia s-a uitat nu la el, ci prin el. Nu l-a învrednicit cu vreun răspuns. A luat liftul până jos în parcare. La ieșirea în stradă s-a oprit, neștiind încotro s-o ia. Da' pe cine amăgea? N-avea decât o direcție: spre casă. Muzica se auzea de pe culoar. A realizat că originea din apartamentul lor. Numai că abia de se făcuse unsprezece. Isabel trebuia să fi fost la școală. A descuiat și a crăpat ușa, cât să vadă înăuntru. În living nu era nimeni. A intrat și a trecut prin fața camerei lui Isabel. Ușa era larg

deschisă. În pat erau ea cu un vlăjgan, goi amândoi, unul peste altul. După șocul inițial, sângele i s-a urcat la cap. A trântit ușa de a sărit tencuiala de pe marginea tocului. Îl apucase disperarea. Avea doar paisprezece ani. Cum era posibil? S-a întors în living și a oprit râșnița de cântat pe care o numeau stație. Făcuse un efort să nu dea cu ea de podea. I-a așteptat în picioare. N-avea stare să stea locului. Într-un târziu au apărut, hândrălău în față și Isabel ascunsă în spatele lui. Îl ținea de pavăză s-o apere de nemaivăzute primejdii. Ți-a arăta ca o coadă de mătură de slab și deșirat ce era, cu fața ascuțită și tuleie abia mijite. Era de vârsta fiică-sii sau poate cu puțin mai mare. Numai protecție nu inspira. Ce o fi găsit Isabel la el?

Marcu l-ar fi suduit bine, da' în cap nu-i venea decât pomelnicul de înjurături românești.

„Tu, măcar ai avut prezervativ?”

„Nu, sir, n-am avut nevoie, adică nu s-a întâmplat nimic, adică vreau să spun că nu...”

„Tata, nu s-a întâmplat nimic!”

„Te-am crezut la școală, nu umblând haimana ca o pisică în călduri. Ți-a cine e?”

„E prietenul meu, Adam.”

„De când ți-e prieten?”

„De... mult.”

„Cât de proastă ești? Vrei să te nenorociști pe viață?”

„....”

„Nu trebuia să fii la școală?”

„Acum plecam.”

„Am văzut.”

„Putem trece?”

„Adică vă stau în cale?”

Și-au tras ghețele, și-au pus pe ei pufoaicele și s-au strecurat afară ca preșul pe sub ușă.

Pe Marcu nimic nu-l pregătise pentru așa ceva. Adormise la cârmă. Pubertate? Ce era să vorbească el de pubertate cu fi-sa? Consoarta era de presupus să fi avut grijă de treburile astea, dar de unde consoartă? Avea nevoie să se limpezească la cap. S-a îmbrăcat și a ieșit în fața blocului, cu intenția de a se duce la școală să se plângă directoarei că studenții îi fugeau din timpul orelor de program. A renunțat. Ce le-ar fi putut face aia, să trimită poliția după ei? A intrat îndărăt în clădire și a luat liftul până jos în parking. N-a avut răbdare să aștepte. A hârșăit plafonul mașinii de muchia de cauciuc a porții de la garaj, care încă nu apucase să se ridice complet. A condus până la mallul cel mai apropiat, unde funcționa o sucursală a lui TD Bank. A cerut recepționistei să vadă un consultant.

„Ai aranjată o întâlnire?”

„Nu, sunt aici să cer un sfat.”

„Trebuie să rezervi o întâlnire ca să vezi un consultant. Când ți-ar fi convenabil?”

„Acum.”

„N-am nimic liber pentru acum. Dar am o deschidere pentru miercuri, la ora două. Ți se convine? E cel mai devreme ce-ți pot oferi.”

A acceptat, deși însemna ca după pauza de lunch să-și fi luat liber de la office tot restul zilei. I-a lăsat numele și telefonul. A pornit-o prin mall, fără țintă. A dat peste buticul lui *Freedom Mobile*. Telefoane aveau cu tonele, doar cu planurile erau mai îngrămădiți. Nu ofereau decât trei sau patru. A întrebat-o pe vânzătoare care era cel de treizeci și cinci.

„Oh, îmi pare rău, dar nu-l mai oferim. În schimb, îl poți avea pe cel de patruzeci și nouă nouăzeci și nouă redus la patruzeci și trei nouăzeci și nouă. E cel mai popular,

numai că trebuie să te hotărăști repede. Oferta-i valabilă pentru un timp limitat.”

Așa ziceau toți. Și așa se scumpeau toate. Doar salariile rămâneau pe loc. Aia i-a pus în mână o broșură scrisă puchinos în toate limbile pământului și s-a apucat să-i turuie despre nenumăratele și nemaipomenitele virtuți ale planului. Din politețe a lăsat-o să-și recite poezia până la capăt. A încheiat prin a-l îndemna să-i pună întrebări. Marcu a vrut să știe ce telefon putea alege cu planul ăla. I-a zis că oricare. Se poziționase gata să înceapă cu prezentarea fiecăruia în parte. Marcu își pierduse răbdarea. Aia era în stare să-l fi ținut acolo în picioare încă o oră. I-a tăiat-o. A întrebat-o de care telefon avea ea. I-a zis că un Samsung cu opt procesoare și rezistent sub apă până la un metru și jumătate. Îl avea în stand? Îl avea în stand. I-a mulțumit și a plecat. Doar nu era să-i cumpere Isabellei un telefon nou tocmai în ziua în care o prinsese drăgostindu-se cu neterminatul ăla, în timpul orelor de școală. Ar mai fi dat o tură primprejur, numai că partea din mall era în renovare, și cum nici n-avea de gând să cheltuie pe prostii, s-a întors la mașină. Unul deja îi pândea locul. Se mira cum de ziua, în amiaza mare, era atâta forfotă. Lumea asta chiar n-avea de lucru? Nu, nu prea. Pe lângă pensionari, mulți probabil că erau șomeri.

Ajuns acasă, s-a lungit pe sofa. După atâtea emoții, nu-i trebuise mult să-l fure somnul.

Isabel își făcea lecțiile și voia ca el să știe, așa că cio-cănea cu toată puterea în taste. Se gândise să-i fi înlocuit hardughia de desktop cu un laptop, dar nu avusese bani. Cu salariul mărit, poate-și permitea, dar îl merita? De fapt, ce putea face să pună capăt escapadele sexuale? Adică, mai era ceva de făcut? Încuiată în casă? Centură de castitate?